

Og derfor er Svaret ogsaa for saa vidt meget oplysende, idet Statsministeren siger: Ja, det vil vi.

Altsaa, Statsministeren gaar ud i Landet og siger: Jeg er dybt forarget over, at det konservative Parti vil sprænge det borgerlige Samarbejde ved at tage mod Stemmer af Socialdemokratiet til Gennemførelse af et Lovforslag; men selv siger Statsministeren: Hvis Socialdemokratiet vil stemme for et Lovforslag, som bl. a. har til Hensigt at berøve de Konservative — med hvem vi staar i intimt Samarbejde — nogle Mandater, saa er det da en ganske naturlig og selvfølgelig Ting; intet Menneske kan blive forarget over noget saadant!

Denne Vending: at der ikke i Forslagets Bemærkninger staar noget om, at det ikke maa gennemføres, hvis ogsaa Socialdemokratiet stemmer for det, den beder jeg om, at man vil have i Erindring, naar man læser konservative Lovforslags Bemærkninger.

Herefter skal jeg gøre nogle Bemærkninger til Indenrigsministeren, som ogsaa udtalte sig om Valgloven. Han sagde, at han formaaede ikke ved nogen Lov at gøre mig eller mit Parti mere tiltrækkende for Vælgerne. Nej, men jeg har heller slet ikke bedt Indenrigsministeren om at forsøge at løse den Slags Opgaver paa Valgloven. Det er jo ikke helt rigtigt, at Ministeren ikke formaar at gøre os mere tiltrækkende ved Lovforanstaltninger. Tag bare saadan noget som Grundskyldsloven f. Eks. Den gjorde virkelig i høj Grad de Konservative mere tiltrækkende for adskillige af Venstres Vælgere.... Ja, jeg forstaar inderlig godt, at det ærede Medlem Hr. Pinholt ryster paa Hovedet, men det er ikke desto mindre en Kendsgerning. Paa Valgloven kan det naturligvis ikke gøres. Men det er jo saa lykkeligt, at det behøver vi jo heller slet ikke. Vi er jo i rask Fremgang, og jeg kan i hvert Tilfælde for mit Vedkommende sige, at jeg har endnu aldrig sat nogen Stemme til af dem, min Forgænger havde samlet sammen. Jeg véd ikke, om den højt-ærede Indenrigsminister er i Stand til at sige det samme, og hvis han ikke er det, er det formentlig mere ham, der tiltrænger en Lovforanstaltning i den antydede Retning end mig.

Jeg forstaar ogsaa godt, at Indenrigsministeren har et saa aabent Blik for dette, at man under den nuværende Valglov kan agitere saaledes, at man tager Stemmer fra en god Kammerat, om jeg saa maa sige. Men jeg tror alligevel, at denne Ulempe er uløseligt sammenknyttet

med Fordele ved den nuværende Lov, Fordele, som kommer alle Partier til gode, nemlig at Vælgerne dog har nogle Kandidater at vælge imellem indenfor Partiet og ikke er tvungne til at stemme netop paa en Mand, som de maaske ikke holder saa forfærdelig meget af.

Naar Ministeren siger, at en Overgang til Enmandskredse vil have Fordele, ja, saa er det noget, der ikke er Tvivl om. Der er ikke noget Menneske i denne Sal, der tvivler om, at det vil have Fordele. Men Spørgsmaalet er blot: for hvem? Og det er der heller ingen, der er i Tvivl om. Det vil sige, maaske i Øjeblikket. Men det er lidt kortsynet, forekommer det mig, at forelske sig saadan i en Ting, som giver øjeblikkelige Fordele. Dansk politisk Historie rummer det ene Eksempel efter det andet paa, at Partier har gennemført Bestemmelser, der gav dem øjeblikkelige Fordele, som bagefter har vendt sig mod disse Partier.

Derfor tror jeg, at man med en historisk Pegepind i Haanden kan advare mod denne Betragtning og sige: Nej, lad os bevare den Adgang, vi har til at indsamle Stemmerne ligeligt. Det er en meget vigtig Ting, og det henstiller jeg — naturligvis ærbødigt, men indtrængende — til Overvejelse.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Stauning, som udtalte sig paa en lidt besynderlig Maade om den Kvittering, jeg sidste Gang tillod mig at oplæse her. Lidt besynderlig, for det var, som om det ærede Medlem tvivlede om, at denne Kvittering var en Kendsgerning. Men den er her! Det er en Kvittering til at rive af, og der staar over den trykt: „Jord- og Betonarbejdernes Fagforening“, og saa staar der trykt paa den: „Medlem Nr.“ det og det. Derefter staar der „Navn“, og derudfor staar Navnet skrevet. Saa staar der trykt: „har betalt for“ — med Skrift: „August Maaned 1925 11 Kr. 50 Ø.“ og saa Dato, og trykt under: „I. H. Hoppe, Kasserer“. Jeg véd ikke, om man derefter vil benægte dette Dokuments Eksistens. Det tror jeg ikke man skal. Naar det ærede Medlem sagde, at Fagforeningen sagde, at den brugte ikke Kvitteringer, maa dette bero paa en Misforstaaelse, eller ogsaa maa det bero paa, at Jens Busks berømte Udtalelse i sin Tid har faaet en Renaissance. Naar jeg fremdrog denne Kvittering, som jeg har været i Besiddelse af meget længe, her, var det, fordi det ærede Medlem for første Gang var gaaet ind paa en Drøftelse af, hvilke Ydelser der fra Fagforeningsmedlemmernes Side præsteredes